

MIRANDA BUCSUJA.

Te Prospero voltál és én Miranda.
Az emberek közt — s mégis messze tőlük
Éltünk népes magányunk szigetén.
Te voltál Prospero és én Miranda.

Varázserőd támasztott vést, vihart,
Majd csendre intett bős elemeket;
Bámulva néztem én, rettegve néha,
De mindig bízva benned, nagy varázsló.

Én láttam settenkedni Calibant
És társait, a részeg csöcseléket,
A féleszü sok baromember aljas
Gyűlöletét én láttam körülöttem.

Szépség, szabadság lenge szellemét,
Ki melletted járt és híven kísért;
Hallottam őt is, zengő Arielt,
És őt olyan jó volt melletted tudni!

Majd láttam irigy hercegek hadát
Cselezve fondorkodni, — tört vetettek,
Vesztedre törtek, mert különb valál, —
De mindig tudtam, hogy fölül maradsz.

Hisz jól tudom, hogy nálad nincs erősebb,
A pálca tőled el nem vétetik,
Csupán ha majd Istent követve mégysz,
Hogy visszavesd a tenger ős vizébe.

Te bölcs vagy, jó vagy, — s szótfogadok én,
Majd akkor is, ha engem messze küldesz
A kék vizen, fehér vitorlaszárnyon,
Míg hangtalan sülyed el a sziget.

(Budapest, 1930.)

BOBULA IDA.